

НАШАТА КЖЩА

Нашата кжшурка
виждамъ и сега
като костенурка
сгушена въ снѣга.

Вънъ е люта зима,
вжтре — тихъ покой.
Колко мжка има
въ този споменъ мой!

Въ двора ни прелита
вѣтрътъ студень,
майка ми го пита,
пита го за менъ.

Пита го и цѣла
трѣпне отъ любовъ:
имамъ ли постеля
въ този студъ суровъ?

Бащино огнище
съ майчината жалъ,
като тебе нищо
азъ не съмъ желалъ!...

Славчо Красински

МЪРЗЕЛИВЦИ

Лица:

ПЕТКО — селянинъ.

АНГЕЛЪ — другъ съседъ.

СТАНКА — негова съпруга.

ПОПЪ ДИКО.

ИВАНЪ — съседъ.

Действието става въ бедна селска кжща. Две миндерчета за спане. Огнище. Надъ него виси верига съ черно менче. Отстрани изправена софра и нѣколко трираки столчета.

ПЪРВА КАРТИНКА

Станка (Сама. Седи на миндерчето и лениво преде на хурка. Тананика си нѣкаква пѣсень и отъ време на време изтърва вретеното).

Петко (Влиза съ торба на рамо): Бррей изморихъ се. Цѣлъ день работихъ. Пъкъ и едно слънце бѣше грѣйнало, та не даваше на човѣка отъ снѣката да стане. Едвамъ можахъ да прекопая два реда отъ лозето. А и ти не дойде да ми помогнешъ. А цѣлъ день си се въртѣла като паякъ изъ кжщи и нищо не си похванала. Много си мързелива, много!

Станка: Не те е срамъ, още отъ вратата започвашъ да се карашъ. (Захвърля хурката). Била съмъ мързелива. Ами ти много ли си работенъ? Цѣлъ день си лежалъ на снѣка. Ако си работенъ, нѣмаше да изкопаешъ само два реда.

Петко: Ти и толкова работа не си свършила тукъ. Защо не